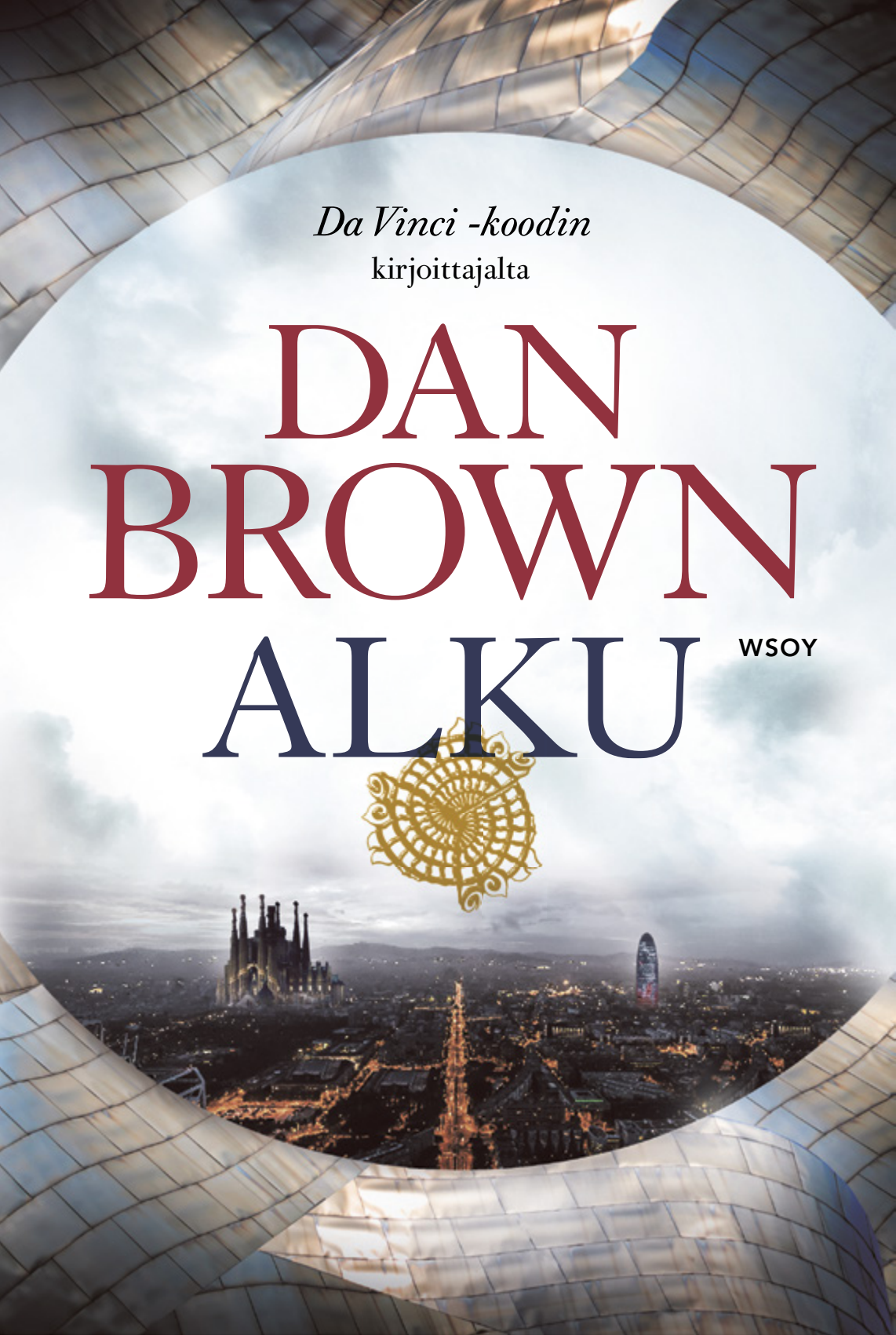

Da Vinci -koodin
kirjoittajalta

DAN
BROWN
ALKU

WSOY

DAN BROWN

ALKU

Suomentanut Jorma-Veikko Sappinen

Tekstilainaukset:

Katkelman Dylan Thomasin runosta *Älä sovinnolla lähde siihen hyvään yöhön* suomentanut Marja-Leena Mikkola

Katkelman William Blaken runosta *Tiikeri* suomentanut Aale Tynni

Katkelmat William Blaken teoksesta *Taivaan ja helvetin avioliitto ja muuta proosaa* suomentanut Tuomas Anhava

Katkelman Sam Harrisin teoksesta *Kirje kristitylle kansalle* suomentanut Kimmo Pietiläinen

Katkelman Charles Darwinin teoksesta *Lajien synty* suomentanut A. R. Koskimies

Katkelmat Friedrich Nietzschen teoksista *Iloinen tiede* ja *Näin puhui Zarathustra* suomentanut J. A. Hollo

Kuvat:

Sivu 21, 45, 67, 171, 283: Fernando Estelin luvalla
perustuen Joselaruccan teoksiin,
Creative Commons 3.0:n alaisuudessa

Sivu 26: Shutterstockin luvalla

Sivu 34: Blythe Brownin luvalla

Sivu 70, 352: Dan Brownin luvalla

Sivu 121: Shutterstockin luvalla

Sivu 243: Darwin Bedfordin piirros

Sivu 314: Dan Brownin luvalla

Sivu 314: Dan Brownin luvalla

Sivu 361: David Croyn piirros

Sivu 406: Pond Science Instituten piirros

Sivu 407: Mapping Specialists, Ltd:n piirros

Englanninkielinen alkuteos

The Origin

© Dan Brown 2017

Suomennoksen © Jorma-Veikko Sappinen ja W S O Y 2017

ISBN 978-951-0-42556-5

Painettu EU:ssa

Äidilleni

*Meidän tulee olla valmiita hylkäämään elämä,
jonka olemme suunnitelleet, jotta
voisimme elää elämän, joka meitä odottaa.*

JOSEPH CAMPBELL

FAKTA:

Tämän romaanin kaikki taiteeseen, arkkitehtuuriin, paikkoihin, tieteeseen ja uskonnollisiin organisaatioihin liittyvät seikat ovat todellisia.

PROLOGI

Kun hammasradan juna raahautui ylös pyörryttävän jyrkkää rinnettä, Edmond Kirsch tarkasteli edessäpäin kohoavaa rosoista vuorenhuippua. Rinteeseen rakennettu massiivinen kiviluostari näytti kaukaa katsoen riippuvan tyhjän päällä, kuin olisi maagisesti sulautunut pystysuoraan jyrkänteeseen.

Tuo Espanjan Kataloniassa sijaitseva ajaton pyhäkkö oli sinnitellyt painovoiman leppymätöntä vetoa vastaan jo yli neljä vuosisataa, eikä se ollut koskaan hellelläntynyt alkuperäisestä pyrkimyksestään: eristää asukkaansa nykyajan maailmasta.

On kohtalon ivaa, että juuri he saavat ensimmäisinä kuulla totuuden, Kirsch ajatteli ja mietti, kuinka hänen isäntänsä suhtautuisivat kuulemaansa. Maailman vaarallisimpia miehiä olivat kautta historian olleet Jumalan miehet – varsinkin ne, joiden jumalaa uhattiin. *Ja minä survaisen pian palavan keihään ampiaispesään.*

Kun juna saapui huipulle, Kirsch näki asemalaiturilla odottamassa yksinäisen hahmon. Miehen luurankomaiseksi kuihtunutta vartta peittivät perinteinen katolinen purppuranvärinen kaapu ja valkoinen alba, ja päässä oli kalotti. Kirsch tunnisti isäntänsä riutuneet kasvot valokuvista, ja häneen tulvahti odottamatta kiihtymys.

Valdespino tuli itse minua vastaan.

Piispa Antonio Valdespino oli Espanjassa mahtava hahmo: ei pelkästään itse kuninkaan luotettu ystävä ja neuvonantaja, vaan myös äänekkäimpiä ja vaikutusvaltaisimpia niistä, jotka maassa vaativat vanhoillisten katolisten arvojen ja perinteisten poliittisten normien säilyttämistä.

»Edmond Kirsch, oletan?» piispa lausui Kirschin noustessa junasta.

»Myönnän syyllisyyteni», Kirsch sanoi ja hymyili tarttuessaan isäntänsä luisemaan käteen. »Piispa Valdespino, haluan kiittää teitä siitä, että järjestitte tämän tapaamisen.»

»Arvostin suuresti tapaamispyyntöänne.» Valdespinon ääni oli vahvempi kuin Kirsch oli odottanut: kirkas ja läpitunkeva kuin kellon kilinä. »Tieteen pii-

rissä toimivat henkilöt eivät usein käänny puoleemme, eivät ainakaan yhtä huomattavat kuin te. Tätä tietä, olkaa hyvä.»

Kun Valdespino opasti Kirschiä tasanteen poikki, vuoriston kylmä viima tempoi hänen kaapuaan.

»Täytyy tunnustaa, että näytätte erilaiselta kuin kuvittelin», Valdespino sanoi. »Odotin tiedemiestä, mutta te olette aika...» Hän silmäili hieman paheksuvasi vieraansa hienoa Kiton K50 -pukua ja Barkerin strutsinnahkakenkkiä. »Oikea sana taitaa olla 'hip'?»

Kirsch hymyili kohteliaasti. *Sana »hip» meni muodista jo kymmeniä vuosia sitten.*

»Olen lukenut ansioluettelonne, mutta en ole vielääkään aivan varma, mitä teette», Valdespino sanoi.

»Olen erikoistunut peliteoriaan ja tietokonesimulointiin.»

»Teettekö siis niitä tietokonepelejä, joita lapset pelaavat?»

Kirsch vaistosi, että Valdespino yritti tekeytyä tietämättömäksi vaikuttaakseen vanhanaikaiselta. Hän oli kuitenkin selvillä siitä, että piispa seurasi teknologian kehittymistä pelottavan tarkasti ja varoitteli usein muita sen vaaroista. »En suinkaan. Todellisuudessa peliteoria on matematiikan alue, joka tutkii malleja tulevaisuuden ennusteiden laatimiseksi.»

»Aivan. Olen tainnut lukea, että ennustitte Euroopan talouskriisin jo joitain vuosia sitten. Kun kukaan ei kuunnellut, te pelastitte tilanteen keksimällä tietokoneohjelman, joka kiskoi EU:n takaisin kuolleista. Mikä olikaan kuuluisa lausahduksenne? 'Olen 33-vuotias eli samanikäinen kuin Kristus oman kuolleista-heräämisensä aikaan.'»

Kirsch värähti. »Huono vertaus, teidän armonne. Olin nuori.»

»Nuori?» Valdespino naurahti. »Entä minkä ikäinen olette nyt? Ehkä neljäkymmenen?»

»Tasan.»

Vanha mies hymyili. Voimakas tuuli pullisti edelleen hänen kaapuaan. »Nöyrien oli määrä periä maa, mutta se onkin mennyt nuorille – teknisesti suuntautuneille, niille jotka mieluummin tuijottavat näyttöruutua kuin katsovat omaan sieluunsa. Minun on myönnettävä, etten koskaan kuvitellut tapaavani sitä nuorta miestä, joka johtaa hyökkäystä. Teitähän sanotaan profeetaksi!»

»En ollut kovin kummoinen profeetta ainakaan teidän tapauksessanne, teidän armonne», Kirsch vastasi. »Kun kysyin, voisinko tavata teidät ja kolleganne yksityisesti, arvioin että minulla olisi vain kahdenkymmenen prosentin mahdollisuus saada suostumuksenne.»

»Ja kuten kollegoilleni totesin, uskova voi aina hyötyä ei-uskovien kuuntelemisesta. Kuullessamme paholaisen äänen osaamme paremmin arvostaa Jumalan

ääntä.» Vanha mies hymyili. »Lasken tietenkin leikkiä. Suokaa anteeksi vanhuudenhöperö huumorintajuni. Suodattimeni pettävät yhteen.»

Valdespino osoitti eteenpäin. »Muut odottavat. Tätä tietä, olkaa hyvä.»

Kirsch silmäili heidän määränpäättään, valtavaa, harmaata kivilinnoitusta, joka kökötti jyrkänteen reunalla alapuolellaan satojen metrien pystysuora pudotus metsäisten reunuskukkuloiden rehevään mattoon. Korkea paikka hermostutti Kirschiä, joten hän käänsi katseensa kuilusta, seurasi piispaa jyrkänteen reunan kävelytiellä ja siirsi ajatuksensa tulevaan tapaamiseen.

Kirsch oli pyytänyt audienssia kolmelta huomattavalta uskonnolliselta johtajalta, joiden konferenssi täällä oli juuri päättynyt.

Maailman uskontojen parlamentti.

Vuodesta 1893 lähtien olivat sadat hengelliset johtajat, jotka edustivat lähes kolmeakymmentä uskontoa, kokoontuneet muutaman vuoden välein eri paikoissa ja käyneet viikon verran uskontojenvälistä vuoropuhelua. Osallistujakunta koostui laajasta valikoimasta eri puolilta maailmaa tulleita vaikutusvaltaisia kristittyjä pappeja, juutalaisia rabbeja, islamilaisia mullaheja, hindulaisia *pujareja* ja buddhalaisia *bhikkhuja*, samoin jainalaisia, sikhejä ja muita.

Parlamantin itselleen asettama päämäärä oli »viljellä sopusointua maailman uskontojen keskuudessa, rakentaa siltoja hengellisyyden eri lajien välille ja iloita kaiken uskon yhtymäkohdista».

Jalo päämäärä, Kirsch ajatteli, vaikka touhu oli hänen mielestään turhaa työtä: muinaisten kertomusten, faabeleiden ja myyttien hölynpölystä etsittiin merkityksettömästi satunnaisia leikkauspisteitä.

Valdespinon johdattaessa Kirschiä pitkin polkua tämä täyhysi vuoren alarinteelle ja ajatteli ivallisesti: *Mooses kiipesi vuorelle ottaakseen vastaan Jumalan sanan, ja nyt minä olen kiivennyt omalleni tehdäkseen aivan päinvastoin.*

Kirsch oli tuuminut kiipeävänsä tälle vuorelle eettisestä velvollisuudentunnosta, mutta hän tiesi, että häntä oli kannustanut tulemaan myös tuhti annos hybristä: hän odotti kovasti tyydytyksen tunnetta, jonka hän kokisi istuessaan kasvojen kirkonmiesten kanssa ja ennustaessaan heidän lähestyvän loppunsa.

Teillä on ollut oma tilaisuutenne määritellä totuus.

»Katsoin ansioluettelotanne», Valdespino töksäytti ja vilkaisi Kirschiä. »Huomasin että olette Harvardin yliopiston kasvatti.»

»Niin, minulla on sieltä alempi korkeakoulututkinto.»

»Vai niin. Olen lukenut, että ensimmäistä kertaa Harvardin historiassa uusien opiskelijoiden keskuudessa on enemmän ateisteja ja agnostikkoja kuin johonkin uskontoon kuuluvia. Se on paljonpuhuva tilastotieto.»

Ei voi muuta sanoa kuin että opiskelijamme käyvät kaiken aikaa älykkäämmiksi, Kirsch olisi halunnut vastata.

Tuuli piiskasi entistä kovemmin heidän saapuessaan ikivanhalle kivirakennukselle. Hämärän eteiskäytävän ilmassa tuntui raskas olibaanihartsin tuoksu. Miehet etenivät mutkaista reittiä pimeiden käytävien sokkelossa, ja seuratessaan kaapupukuista isäntäänsä Kirsch pinnisteli saadakseen silmänsä tottumaan. Viimein he saapuivat epätavallisen pienelle puuovelle. Piispa kumartui, koputti ja astui ovesta viitaten vierastaan seuraamaan.

Kirsch astui epävarmasti kynnyksen yli.

Hän huomasi saapuneensa nelikulmaiseen kammioon, jonka korkeat seinät olivat ikivanhojen nahkakantisten niteiden peitossa. Seinistä työntyi lisäksi omilla perustuksillaan seisovia kirjahyllyjä kuin kylkiluita, joiden välissä oli valurautaisia lämpöpattereita. Ne kalahtelivat ja sihisivät luoden aavemaisen tunteen, että huone oli elossa. Kirsch kohotti katseensa toisen kerroksen ympäri ulottuvaan kävelysiltaan, jossa oli koristeellinen kaide, ja tiesi ilman epäilyksen häivää, mihin hän oli tullut.

Montserratin kuuluisa kirjasto, hän ajatteli, ja nyt se, että hänet ylipäätään oli päästetty tänne, alkoi tuntua hätkähdyttävältä. Tämän pyhän huoneen huhuttiin sisältävän ainutlaatuisen harvinaisia kirjoituksia, joita saivat katsella vain Jumalalle omistautuneet ja vuorelle eristäytyneet munkit.

»Kaipasitte hienotunteisuutta», Valdespino sanoi. »Tässä on kaikkein yksityisin tilamme. Vain harva ulkopuolinen on koskaan käynyt täällä.»

»Tämä on suuri kunnia. Kiitos.»

Kirsch seurasi Valdespinoa suurelle puupöydälle, jonka ääressä istui odottamassa kaksi vanhahkoa miestä. Vasemmalla istuva mies näytti ajan syömältä, ja hänellä oli väsyneet silmät ja sotkuinen valkoinen parta. Hän oli pukeutunut mustaan pukuun, valkoiseen paitaan ja huopahattuun.

»Tässä on rabbi Yehuda Köves», Valdespino sanoi. »Hän on huomattava juutalainen filosofi, joka on kirjoittanut paljon kabbalistisesta kosmologiasta.»

Kirsch ojensi kätensä pöydän yli ja kätteli Kövesiä kohteliaasti. »On ilo tavata teidät», hän sanoi. »Olen lukenut Kabbalaa käsittelevät teoksenne. En voi sanoa ymmärtäneeni niitä, mutta olen lukenut ne.»

Köves nyökkäsi suopeasti ja kuivaili vuotavia silmiään nenäliinalla.

»Ja tässä», Valdespino jatkoi, »on kunnioitettu *allamah* Syed al-Fadl.»

Arvostettu islamilainen oppinut nousi hymyillen leveästi. Hän oli lyhyt ja tukeva, ja hänellä oli hilpeät kasvot, joissa tummat, pistäväkatseiset silmät tuntuivat olevan väärässä paikassa. Hän oli pukeutunut vaatimattomaan valkoiseen *thawbiin*. »Ja minä olen lukenut ennustuksenne ihmiskunnan tulevai-

suudesta, herra Kirsch. En voi sanoa olevani niistä samaa mieltä, mutta olen lukenut ne.»

Kirsch hymyili hyväntahtoisesti ja kätteli al-Fadlia.

Päätteeksi Valdespino puhutteli kollegoitaan: »Kuten tiedätte, vieraamme Edmond Kirsch on erittäin arvostettu tietojenkäsittelytieteilijä, peliteoreetikko, keksijä ja eräänlainen teknologian maailman profeetta. Tuntien hänen taustansa olin kummastunut, kun hän pyysi päästä keskustelemaan meidän kolmen kanssa. Siksi annan nyt herra Kirschin itse selittää vierailunsa syyin.»

Näin lausuttuaan Valdespino istuutui kollegoidensa viereen, risti kätensä ja katsoi Kirschiin odottavasti. Miehet istuivat nyt kasvot Kirschiin päin kuin tribunaali, joten tilanne tuntui pikemminkin kuulustelulta kuin oppineiden ystävälliseltä neuvonpidolta. Hän huomasi vasta nyt, että piispa ei ollut edes varannut hänelle tuolia.

Tarkastellessaan edessään istuvia vanhoja miehiä Kirsch oli pikemminkin mieteliäs kuin peloissaan. *Tässä on siis kaipaamani pyhä kolminaisuus. Kolme tietäjää.*

Hän pysyi hetken hiljaa antaakseen valtansa näkyä, asteli ikkunaan ja katsoi alhaalla levittäytyvää henkeäsalpaavaa näkymää. Auringonpaisteessa kylpevä ikivanhojen laidunmaiden tilkkutäkki ulottui syvän laakson poikki ja antoi siten myöten Collserolan vuoriston rosoisille huipuille. Kilometrien päässä, jossain Baleaarienmeren yläpuolella, horisonttiin oli kerääntymässä ukkospilvien uhkaava seinämä.

Juuri sopivasti, Kirsch ajatteli ennakoiden myllerrystä, jonka hän pian aiheuttaisi tässä huoneessa ja maailmassa sen ulkopuolella.

»Hyvät herrat», hän aloitti ja käännähti takaisin heidän suuntaansa. »Piispa Valdespino lienee jo välittänyt teille vaitiolopyyntöni. Ennen kuin jatkamme haluan vielä tähdentää että se, mitä teille paljastan, on pidettävä ehdottoman luottamuksellisenä. Toisin sanoen pyydän teiltä jokaiselta vaitiololupausta. Olemmeko tästä yhtä mieltä?»

Miehet nyökkäsivät myöntävästi, vaikka asia oli taatusti päivänselvä. *He haluvat salata tämän tiedon – eivät kuulutaa sitä julki.*

»Saavuin tapaamaan teitä siksi, että olen tehnyt tieteellisen löydön, joka uskoakseni hätkähdyttää teitä», Kirsch aloitti. »Olen pyrkinyt löytöni jo monta vuotta ja toivonut saavani vastauksen kahteen inhimillisen kokemusmaailman perustavimpaan kysymykseen. Kun olen ne nyt saanut, lähestyin nimenomaan teitä siksi, että uskon tämän tiedon vaikuttavan maailman uskovaisiin merkittäväällä tavalla. On hyvinkin mahdollista, että se aiheuttaa järistyksen, jota voisi kenties kuvailla vain mullistavaksi. Tieto, jonka aion paljastaa teille, on tällä hetkellä koko maailmassa vain minun hallussani.»

Kirsch otti puvuntakkinsa taskusta suurikokoisen älypuhelimien, jonka hän oli itse suunnitellut ja rakentanut omiin ainutlaatuisiin tarpeisiinsa ja jossa oli värikäs mosaiikkikuori. Hän tuki sen miesten eteen pystyyn kuin television. Hetken kuluttua hän ottaisi laitteella yhteyden hyperturvalliseen palvelimeen, näppäilisi 47-merkkisen salasanasensa ja striimaisi esityksen yleisölleen.

»Näette pian raakaversioiden tiedonannosta, jonka toivon voivani lähettää maailmalle ehkä noin kuukauden kuluttua», Kirsch sanoi. »Mutta ennen sitä haluan konsultoida maailman vaikutusvaltaisimpia uskonnollisia ajattelijoita saadakseen käsityksen siitä, kuinka ne, joihin tämä uutinen eniten vaikuttaa, ottavat sen aikanaan vastaan.»

Valdespino huokaisi kuuluvasti vaikuttaen pikemminkin ikävystyneeltä kuin huolestuneelta. »Uteliaisuutta herättävä esipuhe, herra Kirsch. Puhutte ikään kuin se, mitä aiotte meille näyttää, järkyttäisi maailman uskontojen perustuksia.»

Kirsch katseli ympärilleen tuossa pyhien kirjoitusten ikivanhassa säilytyspaikassa. *Se ei ainoastaan järkytä perustuksianne, vaan murskaa ne.*

Hän tarkasteli edessään istuvia miehiä. He eivät tieneet, että hän aikoi julkaista saman esityksen huimaavassa, huolellisesti suunnitellussa tapahtumassa jo kolmen päivän kuluttua. Silloin ihmiset kautta maailman tajuaisivat, että kaikkien uskontojen opeilla on yksi yhteinen piirre.

Ne ovat täysin väärässä.

1

Professori Robert Langdon kohotti katseensa aukiolla istuvaan kahdentoista metrin korkuiseen koiraan. Eläimen turkkina oli ruohon ja kukkien muodostama elävä, tuoksuva matto.

Yritän pitää sinusta, hän ajatteli. Ihan totta.

Langdon aprikoi otusta vielä hetken, jatkoi sitten matkaa pitkin riippuvaa kävelysiltaa ja laskeutui leveää porrasterassia, jonka epätasaisten askelmien oli määrä saada vieras sekoamaan askelissaan. *Tehtävä suoritettu*, Langdon arveli ja oli kaksi kertaa vähällä kompastua erikoisilla askelmilla.

Portaiden juurella hän seisahtui ja tuijotti edessään hämöttävää massiivista kohdetta.

Nyt on sitten nähty kaikki.

Hänen edessään kohosi korkea mustaleski, jonka hoikat rautajalat kannattelivat pulleaa ruumista kymmenen metrin korkeudella ilmassa. Hämähäkin vatsan alla riippui rautalankaverkosta tehty munakotelo, joka oli täynnä lasimunia.

»Sen nimi on Maman», kuului ääni.

Langdon laski katseensa ja näki heiveröisen miehen, joka seisoi hämähäkin alla. Miehellä oli musta, brokadinen sherwani-takki ja melkein koomisesti kaartuvat Salvador Dalí -viikset.

»Nimeni on Fernando, ja toivotan teidät tervetulleeksi museoon», hän jatkoi. »Kertoisitteko nimenne?»

»Totta kai. Robert Langdon.»

Mies katsahti nopeasti ylöspäin. »Ai, anteeksi! En tunnistanut teitä!»

Tuskin tunnistan itsekään, Langdon ajatteli ja jatkoi matkaa jäykästi, sillä hän oli pukeutunut solmukkeeseen, mustaan hännystakkiin ja valkoiseen liiviin. *Näytän The Whiffenpoofsin jäseneltä*. Langdonin klassinen hännystakki oli melkein kol-

mekymmentä vuotta vanha, jäänne Princetonin Ivy Clubin ajoilta, mutta päivit-
täisen säntillisen uimisen ansiosta takki istui edelleen kohtalaisen hyvin. Pakates-
saan kovalla kiireellä hän oli siepannut komerosta väärän pukupussin, ja hänen
tavallisesti käyttämänsä smokki oli jäänyt kotiin.

»Kutsussa oli mustavalkoinen pukukoodi», Langdon sanoi. »Frakki varmaan
kelpaa.»

»Sehän on klassikko! Näytätte häikäisevältä!» Fernando kipitti Langdonin
luo ja kiinnitti varovasti tämän kauluskäänteeseen nimilapun.

»On kunnia tavata teidät», tuo viiksekäs mies sanoi. »Olette epäilemättä käy-
nyt meillä aiemminkin.»

Langdon tähysi kimaltelevaa rakennusta, joka näkyi edessäpäin hämähäkin jal-
kojen välistä. »Tämä on hiukan noloa, mutta en totta puhuen ole.»

»Ai!» Fernando oli kaatuvinaan. »Ettekö ole nykytaiteen ystävä?»

Langdon oli aina nauttinut nykytaiteen tarjoamasta haasteesta – varsinkin sen
tutkimisesta, miksi tiettyjä teoksia ylistettiin mestariteoksina: Jackson Pollockin
valutusmaalauksia, Andy Warholin Campbell-keitto-tölkkejä, Mark Rothkon yksin-
kertaisia värisuorakulmioita. Siitä huolimatta hän keskusteli vapautuneemmin Hie-
ronymus Boschin symboliikasta tai Francisco de Goyan sivellintekniikasta.

»Olen enemmän klassismin perään», hän sanoi. »Pärjään paremmin da Vin-
cin kuin de Kooningin kanssa.»

»Mutta da Vinci ja de Kooninghan ovat kovin samanlaisia!»

Langdon hymyili kärsivällisesti. »Siinä tapauksessa minulla on hieman opit-
tavaa de Kooningista.»

»Olette tullut oikeaan paikkaan!» Fernando heilautti kättään valtavan raken-
nuksen suuntaan. »Museossa on yksi maailman hienoimmista nykytaiteen
kokoelmista! Toivottavasti nautitte siitä.»

»Aikomus on», Langdon sanoi. »Kunpa vain tietäisin, miksi olen täällä.»

»Sitä toivoisivat kaikki muutkin!» Fernando nauroi iloisesti ja pudisti pää-
tään. »Isäntänne on ollut kovin salamyhkäinen illan tapahtuman tarkoituksesta.
Edes museon henkilökunta ei tiedä, mitä tapahtuu. Arvoituksellisuus on puolet
hauskuudesta – huhut ovat hurjia! Sisällä on useita satoja vieraita – paljon tun-
nettuja kasvoja – eikä kenelläkään ole aavistustakaan, mitä illan ohjelmassa on!»

Langdon veti suutaan hymyyn. Vain harvalla isännällä maailmassa olisi otsaa
lähettää viime hetken kutsu, jossa luki kutakuinkin vain: *Lauantai-iltana. Saavu
paikalle. Luota minuun.* Ja vielä harvemmat pystyisivät taivuttelemaan sadat vip:it
jättämään kaiken ja lentämään Pohjois-Espanjaan osallistuakseen tilaisuuteen.

Langdon asteli pois hämähäkin alta, jatkoi polkua pitkin ja vilkaisi valtavaa
punaista banneria, joka pullisteli ylhäällä.

ILTA
EDMOND KIRSCHIN KANSSA

Ei Edmondilta todellakaan ole koskaan itsevarmuutta puuttunut, Langdon ajatteli huvittuneena.

Nuori Eddie Kirsch oli noin kaksikymmentä vuotta sitten ollut Langdonin ensimmäisiä opiskelijoita Harvardin yliopistossa – moppitukkainen tietokone-nörtti, joka oli kiinnostunut kooodeista ja oli siksi ajautunut ensimmäisen vuoden opiskelijoille tarkoitettuun Langdonin seminaariin nimeltä *Koodit, salakirjoitukset ja symbolien kieli*. Kirschin hienostunut äly oli tehnyt Langdoniin syvän vaikutuksen, ja vaikka hän viimein vaihtoi semiotiikan tomuisen maailman loisteliana lupaaviin tietokoneisiin, hänen ja Langdonin välille oli kehkeytynyt oppilas-opettajasuhde, joka oli saanut heidät pitämään yhteyttä kaksikymmentä vuotta Kirschin valmistumisen jälkeenkkin.

Nyt oppilas on mennyt opettajansa ohi, Langdon ajatteli. Monen valovuoden verran.

Nykyään Edmond Kirsch oli maailmankuulu oman tiensä kulkija – miljardeja ansainnut tietojenkäsittelytieteilijä, futuristi, keksijä ja yrittäjä. Neljäkymmentävuotiaana hän oli jo antanut elämän hämmästyttävälle määrälle kehittyneitä tekniikoita, jotka olivat pitkiä edistysaskelia niinkin erilaisilla aloilla kuin robotiikassa, aivotutkimuksessa, tekoälyssä ja nanoteknologiassa. Ja hänen paikkansapitävät ennustuksensa tulevista tieteellisistä läpimurroista olivat luoneet hänen ympärilleen mystisen sädekehän.

Langdon arveli, että Edmondin aavemainen ennustajanlahja oli peräisin tämän hämmästyttävän laajasta ympäröivän maailman tuntemuksesta. Niin kauan kuin hän muisti, Edmond oli ollut kyltymätön bibliofiili ja oli lukenut kaiken mitä käteen osui. Edmondin intohimo kirjoihin ja kyky omaksua niiden sisältö ylitti kaiken, mitä Langdon oli koskaan nähnyt.

Viime vuodet Edmond oli asunut enimmäkseen Espanjassa ja perustellut valintaansa pysyvällä rakkaudellaan maan vanhan maailman viehätysvoimaan, avantgardistiseen arkkitehtuuriin, eksentrisiin ginibaareihin ja ihanteelliseen säähän.

Kun Kirsch saapui kerran vuodessa Cambridgeen puhuakseen Massachusettsin teknillisen korkeakoulun, MIT:n, Media Labissa, Langdon aterioi hänen kanssaan jossain Bostonin uudessa kuumassa trendipaikassa, josta Langdon ei ollut ikinä kuullutkaan. He eivät koskaan keskustelleet teknologiasta, sillä Kirsch ei yleensä halunnut puhua Langdonin kanssa muusta kuin taiteesta.

»Sinä olet minun kulttuurirytkökseni, Robert», Kirsch oli usein sanonut piloillaan. »Oma yksityinen *bachelor of artsini!*»

Leikkisä pisto, joka yhdisti Langdonin oppiarvon ja siviilisäädyn, oli erityisen ironinen tullessaan toiselta poikamieheltä, joka parjasi yksiavioisuutta »loukkaukseksi evoluutiota kohtaan» ja joka oli vuosien mittaan esiintynyt julkisuudessa lukuisien huippumallien kanssa.

Kun otti huomioon Kirschin maineen tietojenkäsittelyn innovaattorina, hän-tä olisi helposti voinut kuvitella sulkeutuneeksi tekniikkanörtiksi. Mutta hän oli muokannut itsestään nykyaikaisen pop-ikonin, joka liikkui kuuluisuuksien piireissä pukeutuneena viimeisimpien tyylien mukaisesti, kuunteli tuntematonta underground-musiikkia ja keräili huippuhintaista impressionistista ja modernia taidetta. Usein hän pyysi Langdonilta sähköpostitse neuvoja uudesta taideteoksesta, jota hän havitteli kokoelmaansa.

Ja sitten hän tekee aivan päinvastoin, Langdon tuumi.

Noin vuosi sitten Kirsch oli yllättänyt Langdonin kysymällä taiteen sijasta Jumalasta – outo aihe ateistiksi julistautuneelle. Kirsch oli kysellyt Langdonilta Bostonin Tiger Mamassa, ohuita naudankylkisiivuja sisältävän *crudo*-lautasen ääressä, maailman eri uskontojen ydinuskomuksista ja varsinkin niiden erilaisista luomiskertomuksista.

Langdon oli antanut Kirschille lujan yleiskatsauksen nykyisistä uskomuksista aina Ensimmäisen Mooseksen kirjan kertomuksesta, joka on yhteinen juutalaisuudelle, kristinuskolle ja islamille, hindujen kertomukseen Brahmasta, babylonialaisten tarinaan Mardukista ja niin edelleen.

»Olen utelias», Langdon sanoi heidän poistuessaan ravintolasta. »Miksi futuristi on noin kiinnostunut menneisyydestä? Merkitseekö se, että kuuluisa ateisti on vihdoinkin löytänyt Jumalan?»

Edmond nauroi sydämellisesti. »Toiveajattelua! Otan mittaa kilpailijoistani.»

Langdon hymyili. *Tyypillistä.* »No jaa, tiede ja uskonto eivät kilpaile keskenään, vaan ne ovat kaksi eri kieltä, jotka yrittävät kertoa saman tarinan. Tässä maailmassa on tilaa molemmille.»

Tapaamisen jälkeen Edmond ei ollut pitänyt yhteyttä lähes vuoteen. Ja sitten, äkkiarvaamatta, kolme päivää sitten Langdon oli saanut FedExin lähetyskuoren, jossa oli lentolippu, hotellivaraus ja käsin kirjoitettu lappu, jossa Edmond pyysi häntä osallistumaan tämäniltaiseen tapahtumaan. Siinä luki: *Robert, minulle merkitsisi tavattoman paljon, jos kaikista ihmisistä juuri sinä voisit tulla. Viimeksi keskustellessamme esittämäsi asiat ovat olleet avuksi tilaisuuden mahdollistamisessa.*

Langdon oli kummastunut. Mikään tuossa keskustelussa ei tuntunut liittyvän etäisestikään futuristin järjestämään tapahtumaan.

Kuoressa oli ollut myös mustavalkoinen kuva kahdesta henkilöstä seisomassa kasvokkain. Kirsch oli kirjoittanut Langdonille lyhyen runon:

Robert
Kun näet minut kasvotusten,
paljastan tyhjän tilan sen.

– E D M O N D

Langdon hymyili nähdessään kuvan, sillä se oli nokkela viittaus tapaukseen, jossa hän oli muutama vuosi sitten ollut mukana. Tyhjään tilaan kaksien kasvojen väliin ilmaantui ehtoolliskalkin tai Graalin maljan siluetti.

Nyt Langdon seisoi museon edessä innokkaana kuulemaan, mitä hänen entinen oppilaansa pian paljastaisi. Heikko tuuli liehutti hännystakin liepeitä hänen astellessaan betonikäytävää Nérivionjoen rannalla, uoman, joka oli aikoinaan ollut tuon kukoistavan teollisuuskaupungin elinehto. Ilmassa tuntui hienoinen kuparin tuoksu.

Kun hän asteli polunmutkasta, hän salli itsensä viimein katsoa valtavaa, kimaltelevaa museota. Rakennusta oli mahdotonta nähdä yhdellä silmäyksellä. Hän antoi katseensa vaeltaa edestakaisin koko eriskummallisten, pitkulaisten muotojen mitalla.

Tämä rakennus ei pelkästään riko sääntöjä, Langdon ajatteli. Se ei piittaa niistä ollenkaan. Täydellinen paikka Edmondille.

Espanjan Bilbaossa sijaitseva Guggenheim-museo näytti olevan peräisin avaruusolion hallusinaatiosta: pyörteilevä kollaasi vääristyneitä metallisia muotoja, jotka näyttivät melkein siltä kuin ne olisi pystytetty sattumanvaraisesti toisiaan vasten. Kaukaisuuteen ulottuva muotojen kaoottinen massa oli peitetty yli kolmellakymmenellä tuhannella titaanilaatalla, jotka kimaltelivat kuin kalansuomut ja loivat rakennukseen yhtä aikaa orgaanisen ja maapallon ulkopuolisen tunnun, ikään kuin futuristinen hirviö olisi ryöminyt vedestä auringonpaisteeseen joen rannalle.

Kun rakennus oli vuonna 1997 otettu käyttöön, *The New Yorker* oli kirjoittanut, että sen luonut arkkitehti, Frank Gehry, oli suunnitellut »muodoltaan vaihtelevan, titaanikaapuun verhotun satumaisen unilaivan». Muut kriitikot olivat kaut-

ta maailman suitsuttaneet: »Aikamme suurenmoisin rakennus!», »Oikukasta nerokkuutta!», »Hämmästyttävä arkkitehtoninen saavutus!»

Museon avajaisten jälkeen oli pystytetty useita muita »dekonstruktioistisia» rakennuksia: Disneyn konserttitalo Los Angelesissa, BMW World Münchenissä ja jopa Langdonin oman alma materin kirjasto. Niissä kaikissa oli käytetty radikaalin epäsovinnaisia muotoja ja rakenteita, mutta Langdon epäili, ettei yksikään pystyisi kilpailemaan Bilbaon Guggenheimin kanssa silkassa sokkivaikutuksessa.

Langdonin lähestyessä rakennuksen laatoitettu julkisivu näytti muuntuvan joka askelella niin, että sillä oli jokaisesta näkökulmasta uusi persoonallisuus. Nyt tuli esiin museon dramaattisin illuusio. Siitä kulmasta katsottuna tuo massiivinen rakennus näytti uskomattomasti kelluvan vedessä, ajailehtivan laajalla laguunilla, jonka vesi liplatti sen seiniä vasten.

Hän seisahtui hetkeksi hämmästelemään vaikutelmaa ja lähti sitten kulkemaan laguunin yli pitkin minimalistista jalankulkusiltaa, joka kaareutui veden lasimaisen pinnan poikki. Hän oli vasta sillan puolivälissä, kun hänet säikäytti äänekäs sihinä. Se kuului hänen jalkojensa alta. Hän seisahtui kuin seinään, kun sillan alta alkoi tupruta kieppuva usvapilvi. Hänen ympärilleen kohosi paksu sumuseinämä, joka kaatui sitten ulospäin laguunille, vyöryi kohti museota ja ympäröi koko rakennuksen alaosan.

Sumuveistos, Langdon ajatteli.

Hän oli lukenut tästä japanilaisen taiteilijan Fujiko Nakayan teoksesta. Tuo »veistos» oli sikäli vallankumouksellinen, että se oli rakennettu näkyvästä ilmastasta, sumuseinästä, joka ajan mittaan aineellistui ja hajosi. Koska tuuli ja ilmakehän olosuhteet eivät eri päivinä koskaan olleet täysin samanlaisia, veistos oli joka kerta ilmaantuessaan erilainen.

Silta lakkasi sihisemästä, ja Langdonin katsellessa sumuseinämä asettui äänetömmästi laguunille ja pyörteili ja hiipi kuin sillä olisi oma tahto. Koko museo näytti nyt leijailevan veden yläpuolella, lepäävän painottomana pilvellä – kuin merelle eksynyt aavelaiva.

Kun Langdon aikoi jatkaa matkaa, veden tyynen pinnan rikkoi sarja pieniä purkauksia. Laguunista syöksähti kohti taivasta viisi liekehtivää pylvästä kuin rakettimoottorien tasaisen jyrinän saattelemina. Ne puhkaisivat sumuisen ilman ja heittivät kirkkaita valoryöppyjä museon titaanilaattaseinälle.

Langdonin omaan arkkitehtoniseen makuun sopivat pikemminkin Louvren tai Pradon tapaisten museoiden klassiset muotoilut, mutta kun hän katseli laguunin yläpuolella häilyvää sumua ja liekkejä, hänen mieleensä ei tullut tätä huippumodernia museota parempaa paikkaa tapahtumalle, jonka isäntä rakasti taidetta ja innovaatioita ja joka näki niin selvästi tulevaisuuteen.

Langdon lähti astelemaan sumussa ja työntyi museon sisäänkäynnille – uhkaavalle mustalle aukolle matelijamaisessa rakennuksessa. Kun hän lähestyi ovea, hänelle tuli levottomuutta herättävä tunne, että hän oli astumassa lohikäärmeen suuhun.

2

Laivaston amiraali Luis Ávila istui baarituolilla vieraan kaupungin autiossa pubissa. Hän oli uupunut matkan jäljiltä, sillä hän oli juuri lentänyt tänne suoritettuaan tehtävän, joka oli vienyt hänet kahdeksitoista tunniksi tuhansien kilometrien päähän. Hän joi toisen kulauksen tonicvedestään ja tarkasteli baaritiskin vastakkaisella puolella olevaa värikästä pullokokoelmaa.

Kuka tahansa voi pysyä selvin päin autiomaassa, mutta vain uskollinen voi istua keitaalla ja kieltäytyä raottamasta huuliaan, Ávila tuumi.

Ávila ei ollut raottanut huuliaan paholaiselle melkein vuoteen. Katsellessaan kuvajaistaan peilistä hän salli itsensä olla hetken tyytyväinen kuvaan, joka vastasi hänen katseeseensa.

Hän oli niitä Välimeren maiden miehiä, joille ikääntyminen näytti olevan pikeminkin eduksi kuin haitaksi. Hänen tankea musta sänkensä oli vuosien kuluessa pehmentynyt arvokkaan näköiseksi harmaapilkkuiseksi parraksi, tummat, tuliset silmät olivat rentoutuneet tyynen itsevarmoiksi ja kireä oliivi-iho oli nyt auringon paahtama ja ryppyinen saaden hänet näyttämään mieheltä, joka tähyilee lakkaamatta merelle.

Vielä 63-vuotiaanakin hänen vartalonsa oli hoikka ja hyväkuntoinen, ja mittatilaustyönä tehty univormu vain korosti hänen vaikuttavaa ruumiinrakennettaan. Parhailleen Ávilalla oli laivaston täysi valkoinen juhlaunivormu – kuninkaallisen näköinen asu, joka koostui valkoisesta, kaksirivisestä takista, mustista olkatunnuksista, kunnioitusta herättävästä kokoelmasta mitaleja, tärkätystä valkoisesta kauluspaidasta ja valkoisista, silkkikoristeisista housuista.

Espanjan armada ei ehkä enää ole maailman vahvin laivasto, mutta kyllä me vielä upseerin osaamme pukea.

Ávila ei ollut pitänyt tätä univormua moneen vuoteen. Nyt oli kuitenkin erityinen ilta, ja kun hän oli aiemmin astellut tämän vieraan kaupungin kaduilla, hän

oli nauttinut sekä naisten hyväksyvistä katseista että pitkästä välimatkasta, jonka miehet pitivät häneen.

Kaikki kunnioittavat niitä, jotka elävät ryhdikkäästi.

»;*Otra tónica?*» kysyi sievä baarityttö. Hän oli kolmissakymmenissä, kurvikas ja hymyili leikkisästi.

Ávila pudisti päätään. »*No, gracias.*»

Pubi oli aivan autio, ja Ávila vaistosi baaritytön ihailevan katseen. Tuntui hyvältä tulla taas nähdyksi. *Olen palannut syvyydestä.*

Hirvittävä tapaus, joka oli viisi vuotta sitten ollut vähällä tuhota Ávilan elämän, vaanisi ikuisesti hänen mielensä uumenissa – yksi ainoa korviahuumaava hetki, jolloin maa oli avautunut ja nielaissut hänet kokonaisena.

Sevillan katedraali.

Pääsiäisaamu.

Andalusian aurinko virtasi lasimaalausten läpi ja pirskotteli loistavia kaleidoskoopikuvioita kirkon kivisille sisäpinnoille. Urut pauhasivat iloista sävelmää tuhansien uskovaisten juhliessa ylösnousemuksen ihmettä.

Kun Ávila polvistui ehtoolliskaiteelle, hänen sydämensä paisui ylpeydestä. Palveltuaan kokonaisen eliniän merellä hän oli saanut Jumalan lahjoista suurimman: perheen. Hän hymyili leveästi ja vilkaisi olkansa yli nuorta vaimoaan Maríaa, joka istui edelleen penkissä koska raskaus oli liian pitkällä jotta hän jaksaisi kävellä näin kauas. Marían vieressä heidän kolmivuotias poikansa Pepe vilkutti innokkaasti isälleen. Ávila iski silmää pojalle, ja María hymyili lämpimästi miehelleen.

Kiitos, Jumala, Ávila ajatteli ja kääntyi takaisin kaiteen puoleen ottaakseen vastaan ehtoollismaljan.

Hetken kuluttua kirkon rauhassa pamahti korviahuumaava räjähdys.

Yhdessä valonleimahduksessa hänen maailmansa roihahti tuleen.

Paineaalto paiskasi Ávilan rajusti kaidetta vasten, ja hänen kehoaan pommittivat tulikuuma roju ja ihmisruumiiden kappaleet. Kun hän palasi tajuihinsa, hän ei pystynyt hengittämään paksussa savussa, eikä hänellä hetkeen ollut aavistus-takaan, mitä oli tapahtunut.

Sitten korvien soimisen läpi alkoi kuulua tuskaisia huutoja. Kömpiessään seisomaan hän tajusi kauhistuneena, missä oli. Hän vakuutti itselleen, että kaikki oli vain hirveää unta. Hän lähti hoippumaan savun täyttämän kirkon poikki, ohitti voihekuvia, silpoutuneita uhreja ja kompasteli epätoivoisena suunnilleen sinne, missä hänen vaimonsa ja poikansa olivat vain hetki sitten hymyilleet.

Siellä ei ollut mitään.

Ei kirkonpenkkejä. Ei ihmisiä.

Vain veristä rojua hiiltyneellä kivilattialla.

Kuka ikinä oletkin, mihin ikinä uskotkin – kaikki tulee muuttumaan.

ROBERT LANGDON, Harvardin yliopiston symbologian professori, saapuu julkistustilaisuuteen Bilbaon Guggenheim-museoon. Luvassa on paljastus, joka »muuttaa tieteen kasvot ikuisiksi ajoiksi». Edmond Kirsch, 40-vuotias miljardööri ja tulevaisuudentutkija, aikoo paljastaa löydön, joka tuo vastauksen ihmiselämän kahteen peruskysymykseen: Mistä me tulemme? Mihin olemme menossa?

Sadat kutsuvieraat lumoutuvat Kirschin puheista, mutta Langdon tajuaa, että löytö tulee jakamaan mielipiteitä ennennäkemättömän rajusti. Samassa tarkkaan käsikirjoitettu ilta räjähtää kaaokseksi.

Järkyttynyt Langdon joutuu pakenemaan välitöntä vaaraa museonjohtaja Ambra Vidalin kanssa. He päätyvät Barcelonaan etsimään salaperäistä tunnussanaa, joka avaisi Kirschin salaisuuden. Pian selviää, että joku tekee kaikkensa estääkseen henkeäsalpaavan totuuden julkitulon.

Nerokkaimmassa ja viihdyttävimmässä romaanissaan Dan Brown kietoo *Da Vinci -koodista* ja *Infernosta* tutulla tavalla jännitysjuoneen taidehistoriaa, kirjallisuutta ja salaperäisiä symboleita.

PÄÄLLYS Planeta Arte y Diseño • PÄÄLLYKSEN KUVA ©Opalworks

